

LBRIS

We know
books

MIHAELA MANEA

**Fiecare iepuraș merită o
poveste**

Cele mai frumoase zece povești din Pădurea fără
Sfârșit

VOLUNTARI

2022

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2022, Mihaela Manea.

<https://povestisirecenziicusuflet.blogspot.com>

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

ISBN 978-973-0-37070-6

Cele mai frumoase zece povești din Pădurea fără Sfârșit

Păzitorul stejarului 1

Fiecare iepuraș merită o poveste 7

Lupita - O poveste despre curaj 14

O călătorie pe urmele regilor dar și alte trasee
montane pentru copii 22

De-a v-ați ascunselea 36

Viitorul rege al pădurii 40

Cum știi că te iubesc - O iubire mare pentru un
arici mic 45

Un cățel curajos 48

Nu pot să adorm 56

Cum a salvat Nicușor bradul de Crăciun 61

Păzitorul stejarului

În Pădurea fără Sfârșit, un pitic locuia lângă un stejar bătrân.

- Ce căsuță minunată este acest stejar! își spunea piticul în fiecare zi recunoscător. Este cea mai frumoasă căsuță pe care am avut-o vreodată!

Uneori, piticul se urca în stejar cu speranța să ajungă până în vârf. Cu speranța să vadă cât mai departe.

Ce frumos e cerul de aici de sus!

Alteori, piticul înconjura stejarul de cel puțin 100 de ori... să se mențină în formă. Așa că știa fiecare mișcare a frunzelor, fiecare crenguță nouă sau ce ghinde urmau să se coacă.

Când se lăsa seara, adormea obosit în brațele stejarului.

Într-o dimineață, un fior îl făcu pe pitic să tresară din somn mai devreme ca de obicei. Ceva se întâmpla. Dar ce?

- Nu-i nimic, și-a spus atunci piticul. E doar o adiere.

Zilele călduroase, cum nu mai fuseseră până atunci, treceau una după alta.

Piticul se îngrijoră doar puțin. Târziu observă că stejarul avea frunzele îngălbenite.

- N-am de ce să-mi fac griji, îți spuse însă piticul. Curând o să plouă și o să fie bine. Dar nicio picătură de ploaie nu a căzut din cer.

Într-o seară, când înconjurase deja vesel de 58 de ori stejarul, căzu o ghindă. Din cele necoapte. Apoi două ghinde, apoi trei ghinde căzură, până ce au căzut toate ghindele. Piticul, aproape îngropat de ghinde, începea să se îngrijoreze. Căsuța lui era în pericol.

Ce putea face un pitic atât de mic să salveze un stejar atât de mare?

Piticul îi dădu stejarului o îmbrățișare mare. Din ochișorii mici ai piticului, pe obrajii lui mici, curgeau deja lacrimi mari.

- Apă. Stejarul are nevoie de apă. Strigă piticul cu putere!

Dar nu era niciun râu prin preajmă. Și că urma să plouă în curând era doar o speranță.

Îi veni o idee. A săpat în jurul stejarului cât putu de adânc, dar tot nu găsi apă.

Piticul, se mai urcă o dată până-n vârf și privi departe, își puse mâna la frunte și încercă să vadă și mai departe.

Piticul era acum tare îngrijorat.

Dar nu mai putea să aștepte să plouă, trebuia să facă ceva.

Se hotărî să plece.

Să găsească apă.

Să salveze stejarul.

- Dacă stejarul se va usca în lipsa lui? Se întreba piticul. Așa că, fără să mai piardă timp, își puse pentru drum, într-un coș, câteva ghinde și câteva frunze. Îi mai dădu încă o îmbrățișare stejarului și porni la drum.

Pe drum, era fascinat de bursuci, veverițe, urși, căprioare și de celelalte animale ale pădurii. Și ceilalți stejari din pădure adăposteau câte un pitic și frunzele celorlalți stejari erau de asemenea îngălbenite.

În drumul lui spre apă, piticul se întristă și mai tare, ceilalți pitici păreau nici să nu-și dea seama

de ce se întâmplă. Dar nu avea curaj să vorbească cu ei.

După mult timp, piticul a ajuns la Marea Nesfârșită. Cum putea să fie așa de multă apă într-un singur loc? Piticul sări în sus de bucurie.

A umplut coșul din spatele său cu apă, dar după câțiva pași, apa s-a scurs. Apa care a căzut pe pământ s-a evaporat. Nu era o soluție bună. Cum putea să care apă până la stejarul lui?

S-a întors în pădure, a prins curaj și i-a rugat pe toți ceilalți pitici să îl ajute. Ceilalți pitici au încercat și ei să care apă, tot cu coșurile lor de frunze. Dar apa a căzut pe drum.

Acolo unde a căzut apa, o mulțime de flori au început să crească.

- Un drum de flori? Dacă am săpa un drum până la stejar? și-a spus piticul și a început să sape împreună cu ceilalți pitici. După un timp s-au oprit. Ne-ar lua o veșnicie, și-a spus piticul trist.

Ne trebuie altă soluție, dar care? Se întreba el și, cum stătea pe marginea apei și își privea chipul în oglinda apei, căzu din neatenție.

În apă, în loc să vadă pești, găsi un morman de sticle aruncate.

Marea Nesfârșită era și ea în suferință. Ce putea face?

Ce știa el să facă cel mai bine. Si aibă grijă de ea. Și împreună cu ceilalți pitici a curățat Marea Nesfârșită de sticlele de plastic.

- Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm, le spuse celorlalți pitici în timp ce-și lua la revedere de la ei. Vă mulțumesc pentru ajutor!

Pe drum, animalele pădurii erau vesele, ca în zi de sărbătoare.

- De ce vă bucurați așa, întrebă piticul?

- Bine ai venit la sărbătoarea toamnei, îi răspunse cerbul.

- Sărbătoarea toamnei? Ce este toamna?

- Anotimpul care face legătura între vară și iarnă. Anotimpul în care frunzele copacilor cad și toată natura se pregătește de iarnă. Anotimpul recoltei bogate.

Piticul a sărit sus de tot. A făcut o tumbă și încă o săritură.

- Ce s-a întâmplat? L-a întrebat cerbul.